

βοά, ἂν ὡς ἐφρόνει, ὁ ὑπουργὸς εἶχεν ἐνεργήσει τὴν διὰ νυκτὸς ἀρπαγὴν τῆς Βιολέττας.

Ἡ σκέψις αὕτη ἀνεχαίτισε τὴν πρῶτην του ἀπόφασιν. Ὁ Γεράρδος ἐσκέφθη ἐπίσης ὅτι ἡ παρατεταμένη ἐλπίς θὰ ἐπεβάρυνε τὴν λύπην τοῦ Βελαίρ, ὁπότε θὰ ἐπῆρχετο ἀναγκαιῶς ἡ γνῶσις τῆς πικρᾶς πραγματικότητος· ἦτο προτιμότερον ἐπομένως νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ συναντήσῃ τὸν Ἰασπῖνον, πιθανὸν δὲ τὸ τελευταῖον τραῦμα νὰ κατέβαλλε τὴν ἀπελπισίαν του.

Ἐνῶ διελογίζετο ταῦτα καὶ ἐπλησίαζε πρὸς τὸν βᾶν Γκράφτ, ἔφθασε πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον εἰς τῶν θεραπόντων του προερχόμενος ἐκ Σαῖν-Κλου ἔφιππος ἐν πάσῃ σπουδῇ.

Ἦτο ὁ Ὀλλανδὸς θεράπων, ὃν εἶδομεν συνοδεύοντα τὴν ἄμαξαν, δι' ἧς ὁ βᾶν Γκράφτ εἶχεν ὁδηγήσει τὰς πριγκιπίσας Βίλδενς.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν κύριόν του, ἀνθρωπὸς τις ἦλθε σήμερον τὴν πρῶτην περὶ τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν εἰς Σαῖν Κλου, καὶ ἐπειδὴ δὲν σᾶς εὔρεν, ἄφησεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὑποίαν μοῦ ἐσύστησε νὰ σᾶς φέρω ἀμέσως. Ἴδου αὕτη.

Ὁ βᾶν Γκράφτ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, ἧς δὲν ἐγίνωσκε τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα, κεχαραγμένον ἄλλως τε μετὰ πολλῶν προσπεποιημένων περιστροφῶν διὰ χειρός, ὡς ἐφαίνετο, ἐπιτηδεΐας.

Ἐπεται συνέχεια.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΤΑ ΔΥΟ ΑΡΡΩΣΤΑ

Λεγόμενον ὑπὸ Αἰσώπου

ΕΡΜΑΝΝ - ΣΑΤΡΙΑΝ

ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ Σπέρβερ ὤθησε τὴν θύραν· ἐγὼ δὲ ἔμεινα ὡσεὶ ὄνειροπολῶν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ὑψηλῆς καὶ σκοτεινῆς αἰθούσης, τῶν ἀρχαίων τοῦ Νιδὲκ φυλακῶν.

Κατὰ πρῶτον παρετήρησα εἰς τὸ βάθος αὐτῆς τρία παράθυρα βλέποντα πρὸς τὸ βράθρον δεξιόθεν, ὀψοθήκην ἐξ ἀρχαίας δρυὸς ἐκ τοῦ χρόνου μαυρισμένης, ἐπὶ δὲ τῆς ὀψοθήκης βαρέλιον, ποτήρια, φιάλας· ἀριστερόθεν, γοτθικὴν ἐστίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαμπεν ἐρυθρὰ φλόξ, αἱ δὲ γλυφαὶ τῆς εὐρείας αὐτῆς καπνοδόχου παρίστων ἐπεισόδια μεσαιωνικοῦ κυνηγίου· τέλος, ἐν τῇ κέντρῳ τῆς αἰθούσης, μακρὰν τράπεζαν, ἐφ' ἧς γιγαντιαῖον φανῆριον, φωτίζον ἥμισυ δωδεκάδα κυπέλλων μετὰ πομάτων ἐκ κασσιτέρου.

Πάντα ταῦτα εἶδον δι' ἐνὸς καὶ μόνου βλέμματος· ὅ,τι ὁμως μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, ἦσαν τὰ πρόσωπα.

Ἀνεγνώρισα ἐν πρῶτοις, ἐκ τῆς ζυλίνης του κνήμης, τὸν φροντιστὴν, ἀνδρᾶ

μικροῦ ἀναστήματος, χονδρὸν, παχύν, ζωρὰν ἔχοντα τὴν ὄψιν, τὴν ρίνα ἐρυθρὰν καὶ παραμεμορφωμένην ὑπὸ ἐξογκωμάτων, καὶ προγαστορά. Ἐφόρει παμμεγέθη κανναβόχροα φενάκην, ἐπενδύτην ἐκ πρασίνου ὑφάσματος μετὰ χαλυβδίνων κομίδων μεγάλων ὡς τάλληρα περισκελίδας ἐκ βελούδου, περικνημίδας ἐκ μετάξης, καὶ ὑποδήματα μετ' ἀργυρῶν περονῶν. Κατεγίνετο στρέφων τὸν στρόφιγγα τοῦ βαρελίου· ἀνέκφραστος ἡδονὴ ἐπλήρου τὴν ἐρυθρὰν του μορφὴν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς κρύσταλλοι ὠρολογίου.

Ἡ σύζυγός του, ἡ ἀξιότιμος Μαρία Λαγούτ, ἐνδεδυμένη μεταξωτὴν ἐσθῆτα μὲ μεγάλα ἄνθη, τὸ πρόσωπον ἔχουσα μακρὸν καὶ κίτρινον, ἐχαρτοπαίκεται μετὰ δύο ὑπηρετῶν σοβαρῶς καθημένων ἐπὶ δρυῖνων ἐδρῶν. Μικραὶ ξύλινα λαβίδες ἔσφιγγον τὴν ρίνα τῆς γραΐας καὶ ἐνὸς τῶν συμπαικτῶν, ἐνῶ ὁ τρίτος ἐκάμυε πονηρῶς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἐφαίνετο μακάριος βλέπων αὐτοὺς στενωχωρημένους ἐκ τῆς βασιάνου ἐκείνης.

— Πόσα χαρτιὰ, ἠρώτησεν;

— Δύο, ἀπεκρίθη ἡ γραΐα.

— Καὶ σὺ, Χριστιανέ;

— Δύο...

— Ἀ! ἔ!.. σᾶς ἐκέρδισα καὶ πάλιν...

Κόψετε τὸν ρῆγα... κόψετε τὸν ἄσσον... Καὶ ἄλλην λαβίδα, κυρία! Καὶ θὰ μάθετε νὰ ἐπαινῆται τὰ γαλλικὰ σας παιγνίδια!

— Κύριε Χριστιανέ, δὲν εἴσθε φιλόφρων πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον!

— Εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ παιγνιδίου δὲν ἐπιτρέπονται φιλοφροσύναι.

— Ἀλλὰ βλέπετε ὅτι ἡ μύτη μου δὲν ἔχει πλέον θέσεις.

— Προσβάλλετε τὸ μεγαλοπρεπὲς παρὰρτημά σας.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσῆλθεν ὁ Σπέρβερ.

— Ἐδῶ εἶμαι, φίλοι! ἀνέκραξεν.

— Εὐγε, Γεδεῶν... ἐπικνήθησεν;

Ἡ Μαρία Λαγούτ ἔρριπεν ἀμέσως τὰς πολυαριθμοὺς λαβίδας τῆς. Ὁ χονδρὸς φροντιστὴς ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του· πάντες δὲ ἐστράφησαν πρὸς ἡμᾶς.

— Πῶς ἔχει ὁ κύριος κόμης;

Ὁ φροντιστὴς προέτεινε τὸ κάτω χεῖλος.

— Πάντοτε ἡ αὐτὴ κατάστασις;

— Σχεδόν, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία Λαγούτ, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς με.

Ὁ Σπέρβερ παρετήρησε τοῦτο.

— Σᾶς συνιστῶ τὸ τέκνον μου, τὸν δόκτορα Φρίτζ, ἐκ τοῦ Μέλανος Δάσους, εἶπε μετ' ὑπερηφανεΐας. Ἀχ! τὰ πράγματα θὰ λάβουν ἄλλην ὄψιν, κύρ Τωβία. Τώρα ποῦ ἦλθεν ὁ Φρίτζ, πρέπει ἡ ἀσθένεια νὰ μᾶς ἀδειάσῃ τὴν γωνιά. Ἐὰν μὲ ἤκουον ἐνωρίτερα... Ἀλλὰ καλλίτερα ἄργα παρὰ ποτέ!

Ἡ Μαρία Λαγούτ ἐξηκολούθει παρατηρούσα με ἀσκαρδαμυκτί.

Φαίνεται ὅτι ἡ φυσιογνωμία μου τῇ ἤρесе, διότι στραφεῖσα πρὸς τὸν φροντιστήν,

— Ἐμπρός, κύριε Ὁφενλώχ, ἐμπρός, ἐφώναξε, κινηθῆτε!... Προσφέρετε καθίσμα εἰς τὸν κύριον δόκτορα... Μένετε ἐκεῖ, χάσκων, ὡς ὄνειροπολῶν... Ἀ!.. κύριε, αὐτοὶ οἱ Γερμανοί!..

Καὶ ἐγερεθεῖσα μετὰ νεανικῆς ζωηρότητος, ἡ ἀγαθὴ γραΐα, ἔτρεξε νὰ με ἀπαλλάξῃ τοῦ μανδύου.

— Ἐπιτρέψατε, κύριε...

— Εὐχαριστῶ· εἴσθε πολὺ καλὴ, κυρία.

— Δότε μοι, δότε μοι... εἶνε ἐλεεινὸς καιρὸς... Τί τόπος, κύριε, τί τόπος!..

— Λοιπὸν ὁ κύριος κόμης δὲν εἶνε οὔτε καλλίτερα οὔτε χειρότερα, ἐξηκολούθησεν ὁ Σπέρβερ τινάσσων τὴν χιόνα ἐκ τοῦ σκούφου του. Ἐφθάσαμεν ἐγκαίρως... Ἐ, Κάσπερ, Κάσπερ!..

Ἀνθρωπάριον, ἔχον τὸν μὲν ὤμον ὑψηλότερον τοῦ ἀριστεροῦ, τὴν δὲ μορφήν ἐστιγμένην ἐξ εὐλογίας, ἐξῆλθε τῆς ἐστίας καὶ ἀνέκραξεν.

— Παρῶν!

— Καλὰ. Θὰ ἐτοιμάσῃς διὰ τὸν κύριον δόκτορα τὸ δωμάτιον, τὸ ὅποιον εἶνε εἰς τὸ βάθος τῆς μεγάλης αἰθούσης, τὸ δωμάτιον τοῦ Οὐγού... Ἐεῦρε;—

— Μάλιστα, κύριε Σπέρβερ, εὐθύς.

— Σιγὰ, σιγὰ. Θὰ παραλάβῃς τὸν ὀδοιπορικὸν σάκκον τοῦ κυρίου δόκτορος παρὰ τοῦ Κναπθούρστ... Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ δεῖπνον...

— Ἦσυχάσατε... εἶνε ἰδική μου φροντίς...

— Καλὰ, ἐμπιστεύομαι εἰς σέ.

Τὸ ἀνθρωπάριον ἐξῆλθεν, ὁ δὲ Γεδεῶν, ἀποβαλὼν τὴν σισύραν, μᾶς ἀφῆκε πορευόμενος νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἔλευσίν μου εἰς τὴν νεαρὰν κόμησσαν.

Ἡ Μαρία Λαγούτ δὲν ἔπαυε περιποιούμενη με.

— Κάμετε θέσιν, Σεβάλτ, ἔλεγεν εἰς τὸν ἀρχικυνηγόν, ἀρκετὰ ἐψήθητε ἀπὸ τὸ πρῶτ, νομίζω. Καθίσατε πλησίον εἰς τὴν ἐστίαν, κύριε δόκτορ· οἱ πόδες σας θὰ εἶνε παγωμένοι... Ἀπλώσατέ τους, νά... οὕτω...

Εἶτα δέ, παρουσιάζουσα μοι τὴν ταμβακοθήκην:

— Πέρνετε;

— Ὅχι, κυρία, εὐχαριστῶ.

— Ἐχετε ἄδικον, εἶπε, πληροῦσα ταμβάκου τοὺς ρῶθωνάς της, ἔχετε ἄδικον. εἶνε τὸ θέλητρον τοῦ βίου.

Ἐπηκολούθησαν στιγμαὶ τινες σιωπῆς, καθ' ἃς ἤκουον τὸν ἀνεμον μαστίζοντα τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων, καὶ εἰσδύοντα διὰ τῶν θυρίδων μετὰ θρηνώδους συριγμοῦ.

Ὁ Σεβάλτ, τὸν δεξιὸν πόδα θέσας ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ καὶ τὸν ἀγκῶνα στηρίζας ἐπὶ τοῦ γόνατος, προσέβλεπε τὴν φλόγα μετ' ἀνεκφράστου μελαγχολίας. Ἡ Μαρία Λαγούτ ροφήσασα καὶ νέαν δόσιν ταμβάκου, διηυθέτει τὴν προσφιλεῖ της κόνιν εἰς τὴν ταμβακοθήκην.

Ὁ φροντιστὴς ἠγέρθη.

— Ὁ κύριος δόκτορ θὰ δεχθῇ βεβαίως ποτήριον οἴνου; εἶπε στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐπικλίντρον τῆς ἑδρας μου.

— Εὐχαριστῶ· οὐδέποτε πίνω πρὶν ἐπισκεφθῶ τὸν ἀσθενῆ μου.

— Πῶς; οὐτε ἓνα ποτηράκι;

— Οὐτε ἓνα.

Ἡνέφξε τοὺς μεγάλους αὐτοῦ ὀφθαλμούς καὶ προσέβλεψεν ἐκπληκτός τὴν σύζυγόν του.

— Ὁ κύριος δόκτωρ ἔχει δίκαιον, εἶπεν αὐτῇ, καὶ ἐγὼ εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης... προτιμῶ νὰ πίνω ὅταν τρώγω... καὶ κατόπιν νὰ ροφῶ ἓνα ποτηράκι κοιναῖα... Εἰς τὴν πατρίδα μου αἱ κυραὶ πίνουνσι κοιναῖα... εἶνε εὐγενέστερον ἀπὸ τὸ κρασί.

Ὁ Σπέρβερ, ἐμφανιζόμενος εἰς τὴν θύραν καὶ νεύσας μοι νὰ τὸν ἀκολουθήσω, διέκοψε τὰς ἐπεξηγήσεις τῆς Μαρίας Λαγούτ.

Ἀπεχαιρέτισα τὸν ἀξιότιμον ὄμιλον, καί, ἐνῶ εἰσερχόμην εἰς τὸν διάδρομον, ἤκουσα τὴν σύζυγον τοῦ φροντιστοῦ λέγουσαν πρὸς αὐτόν:

— Ὁραῖος νέος!... θὰ ᾔτο λαμπρὸς κερκιδιοφόρος.

Ὁ Σπέρβερ ἐφαίνετο ἀνησυχῶν... δὲν ὁμίλει... καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἤμην σύννοος. Ὀλίγα βήματα ὑπὸ τοὺς σκοτεινοὺς θόλους τοῦ Νιδέκ ἐξηλείφθησαν τῆς μνήμης μου αἱ γελοῖαι μορφαὶ τοῦ τε Τωβία καὶ τῆς Μαρίας Λαγούτ.

Ὁ Γεδεὼν μὲ εἰσήγαγεν εἰς μεγαλοπρεπὲς δωμάτιον κεκοσμημένον δι' ὀρχοῦ χρυσοποικίλου βελούδου. Ὁρειχάλκινος λαμπτήρ ὑπὸ σφαίρας ἐξ ἡμιδιαφανοῦς κρυστάλλου, ἐφώτιζεν αὐτὸ ἀμυδρῶς. Παχεῖς τάπητες ἡμποδίζον τὸν κρότον τῶν βηματικῶν ἡμῶν. Ἐφαίνετο τοῦτο ἄστυλον σιγῆς καὶ σκέψεως.

Ὁ Σπέρβερ, εἰσερχόμενος, ἀνήγειρε τὰ βαρέα παραπετάσματα, ἅτινα ἐκάλυπτον ἐν τῶν παραθύρων. Τὸν εἶδον θεωροῦντα τὴν ἄβυσσον, καὶ ἐννόησα τὴν ἰδέαν του· ἐζητεῖ νὰ ἴδῃ ἂν ἡ γραῖα ᾔτο πάντοτε ἐκεῖ, συσπειρωμένη εἰς τὴν χιόνα, εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος· οὐδὲν ὅμως εἶδε, διότι ἡ νύξ ᾔτο βαθεῖα.

Εἶχον προχωρήσει βήματά τινα καὶ εἰς τὸ ὥχρον φῶς τοῦ λαμπτήρος διέκρινα λευκὸν τι καὶ λεπτὸν πλάσμα καθήμενον ἐπὶ μικροῦ ἐδράνου, γοθικοῦ σχήματος, εἰς μικρὰν ἀπὸ τὸν ἀσθενῆ ἀπόστασιν.

Ἦτο ἡ Ὁδηλία Νιδέκ.

Ἡ μακρὰ ἐκ μεταξὺς ἐσθῆς τῆς, ἡ σύννοος καὶ ὑπομονητικὴ στάσις, ἡ ἰδεώδης εὐγένεια τῆς φυσιογνωμίας τῆς ἀνεπόλου εἰς τὴν μνήμην τὰ μυστικὰ ἐκεῖνα πλάσματα τῆς μεσαιωνικῆς τέχνης, ἅτινα ἡ σημερινὴ ἐγκαταλείπει, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ νὰ λησμονηθῶσιν.

Ποῖα αἰσθητά ἐγεννήθησαν ἐν τῇ ψυχῇ μου εἰς τὴν θέαν τοῦ λευκοῦ ἐκείνου ἀγάλματος; Ἀγνοῶ. Ἡ συγκίνησίς μου εἶχε τι τὸ θρησκευτικόν. Ἐσωτερικῇ τις μουσικῇ ἐπανέφερεν εἰς τὴν μνήμην μου τὰς ἀρχαίας τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ὠδὰς, τὰ εὐσεβῆ ἐκεῖνα ἄσματα, ἅτινα αἱ ἀγαθαὶ τροφαὶ τοῦ Μέλανος Δάσου ψελλίζουσιν ὅπως ἀνακουφίσωσι τὰς πρώτας ἡμῶν θλίψεις.

Βλέπουσά με προχωροῦντα ἡ Ὁδηλία ἡγήθη.

— Καλῶς ὀρίσατε, κύριε δόκτωρ, μοι εἶπε μετὰ συγκινητικῆς ἀπλότητος.

Εἶτα δὲ δεικνύουσά μοι τὴν κλίνην, ἐφ' ἧς κατέκειτο ὁ κόμης.

— Ὁ πατήρ μου εἶνε ἐκεῖ, προσέθηκεν.

Προσέκλινα βαθέως καὶ χωρὶς ν' ἀπαντήσω, ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεώς μου, ἐπλησίασα εἰς τὸν ἀσθενῆ.

Ὁ Σπέρβερ, ὀρθίος παρὰ τῷ προσκεφαλαίῳ, ὕψωνε διὰ τῆς δεξιᾶς τὴν λαμπάδα, ἐνῶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐκράτει τὸν εὐρὺν χνοῶδη σκούφόν του. Τὸ φῶς, μετρίαζόμενον ὑπὸ τοῦ ἡμιδιαφανοῦς κρυστάλλου, ἐπιπτεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ κόμης.

Ἐκ πρώτης στιγμῆς βαθεῖαν μοι ἐνεποίησεν αἴσθησιν ἡ παραδόξος ὄψις τοῦ κυρίου Νιδέκ, καὶ παρὰ τὸν πλήρη σεβασμὸν θαυμασμόν, ὃν μοι ἐνέπνεεν ἡ θυγάτηρ, δὲν ἡδυνήθη νὰ συγκρατῶμαι σκεπτόμενος:

— Εἶνε γηραιὸς λύκος.

Καὶ τῷ ὄντι, ἡ φαῖα ἐκείνη κεφαλή, βραχείας ἔχουσα τὰς τρίχας, ὑπερμέτρως ἐξογκουμένη ὀπισθεν τῶν ὠτων καὶ ἀπολήγουσα παραδόξως εἰς γωνίαν κατὰ τὸ πρόσωπον, τὸ στενὸν τοῦ μετώπου ἐπὶ τῆς κορυφῆς καὶ τὸ πλάτος κατὰ τὴν βάσιν, αἱ πυκναὶ ὀφρὺς, ἡνωμέναι κατὰ τὴν ρίζαν τῆς ρινός, καὶ ἀτελῶς καλύπτουσαι τὴν ψυχρὰν καὶ ἀπονεκρωμένην κόρην τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ γενεὶα τραχεῖα καὶ πλατυνομένη περὶ τὰς ὀστέωδεις σιαγόνας, ταῦτα πάντα ἀνεκάλουν ἐν ἐμοὶ παραδόξους συλλογισμοὺς περὶ τῆς στενῆς συγγενείας μεταξὺ τῶν ζώων.

Ἐκράτησα τὴν συγκίνησίν μου καὶ ἔλαβον τὸν βραχίονα τοῦ ἀσθενοῦς· ᾔτο ξηρὸς καὶ νευρώδης, ἡ δὲ χεὶρ μικρά.

ὑπὸ ἱατρικὴν ἐποψίν δέ, παρετήρησα σφυγμὸν σκληρόν, ταχύ, πυρετώδη· ὑπερρεθισμὸν πλησιάζοντα πρὸς τέτανον.

Τί νὰ πράξω;

Ἐσκεπτόμην· ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡνόχλει ἡ νεαρὰ κόμηςσα, ἀνυπομόνως ἀναμένουσα τὴν ἀπόφασίν μου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ Σπέρβερ προσπαθῶν ν' ἀναγνώσῃ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μου τὰς μυχίας μου σκέψεις καὶ πράττησιν προσεκτικῶς τὴν ἐλαχίστην κίνησίν μου.

Ἀφῆκα τὴν χεῖρα, καὶ ἡκρόσθην τὴν ἀναπνοήν. Ἐνίοτε σπασμωδικὸς τις λυγμὸς ἐξόγκου τὸ στήθος τοῦ ἀσθενοῦς... Εἶτα δὲ ἡ ἀναπνοὴ ἐγένετο κανονικὴ... ἔταχύνετο... καθίστατο ἀσθμαίνουσα. Ὁ ἐφιάλτης ἐπέβη τὸν ἄνθρωπον αὐτόν... δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία... Ἐπιληψία ἢ τέτανος, τί ἐσήμαινεν; Τὴν αἰτίαν ὅμως.. τὴν αἰτίαν.. ἔπρεπε νὰ γνωρίσω... καὶ αὕτη μοι ἔμενε κεκρυμμένη.

Ἡ νεανὶς ἐστράφη σύννοος καί,

— Τί δύναμαι νὰ ἐλπίσω; ἠρώτησεν.

— Ἡ χθεσινὴ κρίσις σπεύδει πρὸς τὸ τέλος τῆς, δεσποινίς... πρόκειται ἀπλῶς νὰ προληφθῇ νέα προσβολή.

— Καὶ εἶναι δυνατόν, κύριε;

Ἐτοιμαζόμεν ν' ἀπαντήσω διὰ γενικῶν

τινῶν ἐπιστημονικῶν ἐκφράσεων, μὴ τολμῶν νὰ ἐκφρασθῶ θετικῶς, ὅτε οἱ ἀπομεικρυσμένοι ἥχοι τοῦ κώδωνος τοῦ Νιδέκ ἐπληξάν τὰ ὠτά μου.

— Ἐάνοι! εἶπεν ὁ Σπέρβερ.

Ἐπηκολούθησε στιγμὴ σιωπῆς.

— Πηγαίνετε νὰ ἴδῃτε, εἶπεν ἡ Ὁδηλία, ἧς τὸ μέτωπον εἶχε πῶς σκυθρωπάσει. Θεέ μου! πῶς νὰ ἐκπληρώσω τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας εἰς τὴν κατὰστασιν αὐτὴν;...

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν ἡ θύρα ἡνεώχθη· ξανθὴ τις κεφαλὴ ἐφάνη ἐν τῷ σκότει, καὶ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Ὁ κύριος βαρῶνος φὸν Ζίμμερ Βλούδερικ, συνοδευόμενος ὑπὸ ὑπηρέτου, ζητεῖ ἄστυλον εἰς τὸ Νιδέκ... Ἀπεπλανήθη εἰς τὸ δάσος.

— Καλῶς, Μαργαρίτα, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ κόμηςσα μετὰ γλυκύτητος. Εἶδοποιήσατε τὸν φροντιστὴν ὅπως δεχθῇ τὸν κύριον βαρῶνος φὸν Ζίμμερ. Ἄς τῷ εἴπῃ ὅτι ὁ κύριος κόμης ἀσθενεῖ, καὶ τοῦτο τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐκτελέσῃ αὐτοπροσώπως τὰ χρεῖα τοῦ οἰκοδεσπότου. Ἄς εἰδοποιηθῶσιν οἱ περὶ τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ τὰ πάντα ἄς γίνωσιν ὡς πρέπει.

Οὐδεὶς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν εὐγενῆ ἀπλότητα τῆς δεσποινίδος διδούσης τὰς διαταγὰς τῆς. Ἐὰν ἡ εὐγένεια εἶνε κληρονομικὴ εἰς οἰκογενεῖας τινάς, τοῦτο συμβαίνει, διότι ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἐκ τοῦ πλούτου καθήκοντων ἀνυψοῖ τὴν ψυχὴν.

— Ὑπάγετε, Μαργαρίτα, εἶπεν ἡ κόμηςσα, σπεύσατε.

Ἡ θαλαμηπόλος ἀπεμακρύνθη, ἐγὼ δὲ ἔμεινα στιγμὰς τινὰς ὑπὸ τὴν μαγαίαν τῶν ἐντυπώσεών μου.

Ἡ Ὁδηλία εἶχε στραφῇ πρὸς ἡμᾶς.

— Βλέπετε, κύριε, εἶπε διὰ μελαγχολικοῦ μειδιάματος δὲν δύναται τις νὰ ἀφοσιωθῇ ὁλόκληρος εἰς τὴν λύπην του· ὀφείλει πάντοτε νὰ διαμερισθῇ μεταξὺ τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς κοινωνίας.

— Εἶνε ἀληθές, δεσποινίς, ἀπεκρίθη, αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ ἀνήκουσιν εἰς πάσας τὰς δυστυχίας, ὁ ἀποπλανηθεὶς ὁδοιπόρος, ὁ ἀπελπισ ἀσθενής, ὁ πεινῶν πτωχός, δικαιούνται νὰ ζητήσωσι τὴν ἀνήκουσαν εἰς αὐτοὺς μερίδα, διότι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὰς ψυχὰς ταύτας, ὡς τοὺς ἀστέρας του, πρὸς ὄφελος τῶν πάντων.

Ἡ Ὁδηλία ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ὁ δὲ Σπέρβερ μοι ἔσφιγξε συμπαθῶς τὴν χεῖρα.

Μετά τινα λεπτά, ἐξηκολούθησεν:

— Ἀ! κύριε, ἂν ἡδύνασθε νὰ μοι σώσητε τὸν πατέρα μου!

— Ἐλαβον ἤδη τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἴπω, δεσποινίς, ὅτι ἡ κρίσις ἔληξεν. Πρέπει νὰ ἐμποδίσωμεν ὅπως ἐπανέλθῃ.

— Ἐλπίζετε;

— Μάλιστα, τῇ ἀρωγῇ τοῦ Θεοῦ, τοῦτο δὲν εἶνε ἀδύνατον, θὰ προσπαθῶσω.

Ἡ Ὁδηλία, συγκινημένη, μ' ἐσυνόδευσε μέχρι τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

Ὁ Σπέρβερ καὶ ἐγὼ διήλθομεν τὸν προθάλαμον, ὅπου ἡγούρουν ὑπηρέται τινὲς ἀναμένοντες τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας.

«Ότε εισηλθόμεν εἰς τὸν διάδρομον, ὁ Γεδεών, ὅστις προηγείτο ἐμοῦ, ἐστράφη αἰφνῆς, καὶ ἐπιθέτων ἐπὶ τοῦ ὤμου μου ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας·

— Λοιπὸν, Φρίτζ, μοὶ εἶπε, προσβλέπων με ἀκαρδαμικτῇ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰμαι ἀνὴρ καὶ ἡμπορεῖς ὅλα νὰ μοὶ τὰ εἴπης· πῶς σοὶ φαίνεται;

— Οὐδεὶς φόβος ὑπάρχει διὰ τὴν νύκτα αὐτήν.

— Καλὰ· τὸ γνωρίζω, τὸ εἶπες εἰς τὴν κόμησάν. Αὐριοῦ ὅμως.

— Αὐριοῦ;...

— Ναί· μὴ χαμηλώσης τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐὰν εἶνε ἀδύνατον νὰ προληφθῇ ἡ ἐπαναλήψις τῆς προσβολῆς, εἰπέ μοι εἰλικρινῶς, Φρίτζ, νομίζεις ὅτι θ' ἀποθάνῃ;

— Δυνατόν, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω.

— «Ε!», εἶπεν ὁ καλὸς γέρων, σκιρτῶν ἐκ χαρᾶς, ἐὰν δὲν τὸ πιστεύῃς, θὰ εἴπῃ ὅτι εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου.

Λαμβάνων με δὲ ἐκ τοῦ βραχίονος με ὠδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Μόλις εισηλθόμεν, ἀνεφάνησαν ὁ βαρῶνος φόν Ζίμμερ Βλουδερίκ μετὰ τοῦ ὑπηρέτου του, προηγουμένου τοῦ Σέβαλτ, ὅστις ἐκράτει ἀνημμένην δαῖδα. Διηυθύνοντο πρὸς τὰ δωμάτιά των. Ἀμφοτέροι δέ, ἐνδεδυμένοι τὴν γραφικὴν τῆς Οὐγγαρίας χρυσοποίκιλτον ἐνδυμασίαν, παρίσταντο τὸ ἰδεῶδες ὑπὸ τὸ ὥχρον φῶς τῆς ρητίνης.

— Ἰδέ, μοὶ εἶπεν ὁ Σπέρβερ, εἶνε οἱ ξένοι τῆς Τυβίγγης· μᾶς ἠκολούθησαν ἐκ τοῦ πλησίον.

— Δὲν ἀπατάσαι, αὐτοὶ εἶνε· ἀναγνωρίζω τὸν νεώτερον αὐτῶν, ὅστις ἔχει εὐκαμπτον τὸ σῶμα, κατατομὴν ἀετοῦ καὶ μύστακας Βαλλενστέιν.

Οἱ δύο ἄγνωστοι ἐξήλθον διὰ πλαγίας τινος θύρας.

Ὁ Γεδεὼν ἔλαβε δαῖδα ἐκ τοῦ τοίχου καὶ με ὠδήγησε διὰ λαβυρίνθων, διαδρόμων, αἰθουσῶν, θόλων, ὅτε μὲν ὑψηλῶν, ὅτε δὲ χαμηλῶν, οἵτινες δὲν ἐτελείωναν ποτέ.

— Αὐτή, μοὶ ἔλεγεν, εἶνε ἡ αἴθουσα τῶν Μαργραβίων· αὐτὴ εἶνε ἡ πινακοθήκη. Νὰ καὶ ἡ ἐκκλησία, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν γίνεται πλέον λειτουργία, ἀφ' ὅτου ὁ Λουδοβίκος ὁ Φαλακρὸς ἔγεινε διαμαρτυρόμενος... ἰδοὺ καὶ ἡ αἴθουσα τῶν ὀπλων.

Ταῦτα πάντα οὐδὲν εἶχον δι' ἐμέ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἐφθάσαμεν ἐπὶ τέλους εἰς ἰσχυράν τινα θύραν· ὁ δὲ ὁδηγός μου, ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου μεγάλην κλειδα καὶ παραδίδων μοι τὴν δαῖδα του, εἶπεν·

— Πρόσεχε τὸ φῶς.

ᾠθῆσε δὲ συγχρόνως τὴν θύραν, καὶ ὁ ψυχρὸς ἐσωτερικὸς ἀὴρ εισηλθεν εἰς τὸν διάδρομον. Ἡ φλόξ ἤρχισε νὰ στροβιλιζῇ ἀναπέμπουσα σπινθῆρας καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἐνόμισα ὅτι εὐρισκόμην πρὸ βαράθρου καὶ ὀπισθοχώρησα ἔντρομος.

— Χά, χά, ἀνέκραξεν ὁ Γεδεὼν, κυχῶζων, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι φοβεῖσαι, Φρίτζ. Προχώρει ἀφόβως. Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ

γεφυρωτόν, τὸ ὅποιον ἐνώνει τὸν πύργον μετὰ τὸ φρούριον.

Καὶ ἐπροπορεύθη ὅπως μ' ἐνθαρρύνῃ διὰ τοῦ παραδείγματός του.

Ἡ χιὼν ἐπλήρου τὸ γεφυρωτόν ἐκεῖνο με δρύφακτα ἐκ γρανίτου, ὁ δὲ ἀνεμος τὴν ἐσάρωνε μετὰ ὀξέων συριγμῶν. Ἐὰν μᾶς ἔβλεπέ τις ἐκ τῆς πεδιάδος μετὰ τὴν τρέμουσαν δαῖδά μας, θὰ μᾶς ἐξελάμβανεν ὡς φαντάσματα.

— Ἡ γραῖα στρίγγλα μᾶς βλέπει, ἐσκέφθην... καὶ ἔφριξα.

Ἐσφιγξά τὸν ἐπενδύτην μου καὶ κρατῶν τὸν πῖλον, ἤρχισα νὰ τρέχω κατόπιν τοῦ Σπέρβερ, ὅστις, ὑψὼν τὸ φῶς ὅπως μοὶ δείξῃ τὸν δρόμον, ἐβάδιζε διὰ μεγάλων βημάτων.

Εἰσήλθόμεν εἰς τὸν πύργον, εἶτα δὲ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Οὐγου.

Ζωηρὰ φλόξ μᾶς ἐχαίρετισε διὰ τοῦ εὐθύμου τριγμοῦ της.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἀνέκραξα, θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀναπαυθῶμεν ἐπὶ τέλους.

— Καὶ θὰ καθίσωμεν καὶ εἰς ὠραίαν τράπεζαν — εἶπεν ὁ Γεδεὼν δεικνύων μοι τράπεζαν, ἐφ' ἧς εὐρίσκοντο ἡμισυ δορκάδος, δύο ὀρνίθες καὶ παμμεγέθης ἰχθύς — κρέατα κρύα καὶ κρασί ζεστό... Καλὰ! Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν Κάσπερ· ἐννόησε καλὰ τὰς διαταγὰς μου!

Ὁ Γεδεὼν ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, κρέατα κρύα καὶ οἶνος ζεστός εἰς τὴν τράπεζαν, παρὰ τῇ ἐστίᾳ δὲ στρατὸς ὅλος φιαλῶν ὑφίστατο τὴν εὐεργετικὴν τοῦ θάλπους ἐπιρροήν.

Τὸ θέαμα ἐγαργάλισε τὴν πεῖνάν μου, ἀλλ' ὁ Γεδεὼν μοὶ εἶπεν·

— Μὴ τρέχεις, Φρίτζ· οὔτε τὰ πουλιά οὔτε ἡ δορκὰς θὰ φύγουν. Ἐπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ὥρῶν ἱππασίαν, εἶνε φρόνιμον νὰ βγάλῃ κανεὶς τὰ ὑποδήματα... εἶνε ἡ ἀρχὴ μου... Κάθησε λοιπὸν καὶ δός μοι τὸ ποδάρι σου νὰ σὲ βοηθήσω... Αἶ... καλὰ... Βῆκε τὸ πρῶτον... Ἄς δοκιμάσωμεν καὶ τὸ δεύτερον... Καλὰ!... Βάλλε τώρα τὰς μεγάλας αὐτὰς ἐμβάδας, ἀφίσε τὸν μανδύαν, ρίψε εἰς τοὺς ὤμους σου αὐτὴν τὴν γούναν... Εὐγε!

Ἐκαμε τὸ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνος· εἶτα δέ, διὰ στεντορείας φωνῆς·

— Καὶ τώρα, Φρίτζ, εἶπεν, εἰς τὸ τραπέζι! Ἐργάσου διὰ τὸν ἑαυτόν σου, καὶ ἐγὼ θὰ ἐργασθῶ δι' ἐμέ· μὴ λησμονήσης δὲ τὴν ἀρχαίαν τῶν Γερμανῶν παροιμίαν· «Ἐὰν ὁ διάβολος ἔπλασε τὴν δίψαν, ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν οἶνον».

Γ'

Ἐτρώγαμεν μετὰ τῆς ὀρέξεως ἐκείνης, ἣν προξενεῖ δακῶρος ἐσπευσμένη πορεία ἀνὰ τὰς χιόνας τοῦ Μέλκνος Δάσους.

Ὁ Σπέρβερ, ἐμπήγων ἀμοιβαδὸν τοὺς ὀδόντας εἰς τὸ κρέας τῆς δορκάδος, τῆς ὀρνίθος καὶ τοῦ ἰχθύος, ἐπανελάμβανεν·

— Ἐχομεν καὶ δάση! ἔχομεν καὶ θάμνους! ἔχομεν καὶ λίμνας!

Εἶτα, ἀρπάζων τυχαίως φιάλην τινὰ, ἐξηκολούθει·

— Ἐχομεν καὶ ἀμπέλους, Φρίτζ. Εἰς τὴν ὑγείαν σου!

Ἐν τούτοις ἡ πεῖνά μας κατηνύασθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ὁ Σπέρβερ ἐπλήρωσε παλαιοῦ ἀφρώδους οἴνου μέγα ποτήριον, ὅπερ μοὶ προσέφερε λέγων·

— Εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ κυρίου Νιδέκ! Πιε το, ὅλο, Φρίτζ, διὰ νὰ μᾶς εἰσακούσῃ ὁ Θεός!

Ἐγένετο.

Εἶτα ἐπλήρωσε πάλιν τὸ ποτήριον, καὶ ἐπαναλαμβάνων διὰ βροντώδους φωνῆς·

— Εἰς ὑγείαν τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ κόμητος Χέρι-Χάνς τοῦ Νιδέκ, τοῦ κυρίου μου! τὸ ἐκένωσεν ἀπνευστί.

Βαθεῖα τότε εὐχαρίστησις μεκάτελαβε, καὶ ἡσθάνθη τὴν εὐτυχίαν τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς νεότητος.

Ἐξηπλώθη ἐν τῇ ἔδρᾳ μου, καὶ ἤρχισα παρατηρῶν τὴν νέαν μου διαμονήν.

Ἦτο χθάμαλός τις θόλος, ἐσκαμμένος ἐπὶ τοῦ βράχου, ἀληθὴς κλίβανος ἐξ ἐνὸς καὶ μόνου τεμαχίου, ὅστις, κατὰ τὸ κέντρον αὐτοῦ, δὲν ὑφούτο πλέον τῶν δώδεκα ποδῶν· εἰς τὸ βάθος, διέκρινε εὐρὺ κοίλωμα, ἐν ᾧ εὐρίσκετο ἡ κλίνη μου, χαμηλὴ καὶ διὰ δέρματος ἄρκτου κεκαλυμμένη. Εἰς τὸ βάθος, δὲ τοῦ κοιλώματος μικρά τις κόγχη, περιέχουσα ἀγαλμάτιον τῆς Παναγίας ἐγγεγλυμμένον καὶ αὐτὸ ἐν τῷ γρανίτῃ καὶ ἐστεμμένον διὰ ξηρῶν χόρτων.

— Παρατηρεῖς τὸ δωμάτιόν σου; μοὶ εἶπεν ὁ Σπέρβερ, δὲν εἶνε μέγαν, εἶνε ἀληθὴς, ὡς τοῦ φρουρίου τὰ δωμάτια. Εὐρισκόμεθα εἰς τὸν πύργον τοῦ Οὐγου, ἀρχαῖον ὡς τὸ βουνόν, Φρίτζ, ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγάλου Καρόλου. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν δὲν εἴξευραν ἀκόμη νὰ κτίσουν θόλους μεγάλους, ὑψηλοὺς, στρογγυλοὺς ἢ γοτθικοὺς· τοὺς ἔσκαπταν εἰς τὸν βράχον.

— Ἀρκεῖ, Γεδεὼν· μ' ἔβαλες εἰς παρὰδοξον ὀπὴν.

— Ὅπῃ, Φρίτζ; Εἶνε ἡ τιμητικὴ αἴθουσα. Ἐδῶ ξενίζομεν τοὺς φίλους τοῦ κόμητος, ὅταν ἐρχωνται. Ὁ παλαιὸς πύργος τοῦ Οὐγου, ἐννοεῖς;

— Οὐγος;... ποῖος Οὐγος;

— Οὐγος ὁ Λύκος.

— Πῶς; Οὐγος ὁ Λύκος;

— Μάλιστα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς γενεᾶς τῶν Νιδέκ, ἀνθρωπος τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου! Ἦλθε καὶ ἐγκατεστάθη ἐδῶ με εἰκοσι τοχοδιώκτας, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν βράχον αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶνε ὑψηλότερος ἀπὸ τὸ βουνόν, ἔκτισαν τὸν πύργον καὶ εἶπον·

«—Τώρα εἴμεθα κύριοι τοῦ τόπου! Δυστυχία εἰς ὅποιον θελήσῃ νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ πληρώσῃ λύτρα!... θὰ πέσωμεν ἐναντίον του ὡς λύκοι. Ἀπ' ἐδῶ θὰ βλέπομεν τὰς φάραγγας τοῦ Ρηθάλ καὶ τοῦ Στεινβάχ, ὅλην τὴν γραμμὴν τοῦ Μέλκνος Δάσους... καὶ ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ἐμπόρους.» Καὶ οἱ δαίμονες ἐκεῖνοι ἔκα-

μου ὅ,τι εἶπον. Οὐγος ὁ Λύκος τοὺς ὠδήγει. Τὴν ἱστορίαν αὐτὴν μᾶς διηγήθη μίαν ἐσπέραν, πλησίον τῆς ἐστίας ὁ Κνάσθουρστ.

— Ὁ Κνάσθουρστ ;

— Ὁ καμπούρης... ἔξυρεις... ὁ ὅποτος μᾶς ἀνοίξε τὰς κιγκλίδας... Παράδοξος ἀνθρωπάκος αὐτός, Φρίτζ, αἰωνίως εἶνε σκυμμένος εἰς τὸ βιβλίον.

— Ἀ! ἔχετε καὶ γραμματισμένους εἰς τὸ Νιδέκ ;

— Ναί, τὸν Κνάσθουρστ. Ἀντὶ νὰ μένη εἰς τὴν τρώγλην του, περνᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν καθαρίζων τὴν κόνιν τῶν παλαιῶν περγαμηνῶν τῆς οἰκογενείας. Τρέχει ὡς ποντικὸς ἐπάνω εἰς τὰ ἐρμάρια τῆς βιβλιοθήκης καὶ γνωρίζει τὴν ἱστορίαν μᾶς καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους. Ὅταν δὲ ἀρχίσῃ νὰ διηγήται τὰς φλυαρίας του... τὰς ὀνομάζει χρονικά ! χᾶ, χᾶ, χᾶ.

Καὶ ὁ Σπέρβερ, εὐθυμὸς ὡς ἐκ τῶν γενναίων σπονδῶν, ἤρχισε νὰ γελᾷ ὀμηρικῶς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὁ ἴδιος διατί.

— Λοιπὸν, Γεδεῶν, ἐξηκολούθησα, ὁ πύργος αὐτὸς λέγεται Οὐγού τοῦ Λύκου ;

— Σοὶ τὸ εἶπον· σοὶ φαίνεται παρὰ-ξενὸν αὐτό ;

— Ὁχι !

— Ναί, ναί, σ' ἐκπλήττει... τὸ βλέπω... Συλλογίζεσαι κατὰ τι. Τί συλλογίζεσαι ;

— Ὁχι, φίλε μου, δὲν εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ πύργου τούτου, τὸ ὅποιον μὲ ἐκπλήττει. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον συλλογίζομαι εἶνε πῶς σύ, γέρον κυνηγός, ὅστις ἀπὸ τῆς βρεφικῆς σου ἡλικίας δὲν εἶδες ἢ τὰς φηγούδας καὶ τῆς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τοῦ Βαλδχόρν, σύ, ὅστις ἀνέπνευσας πάντοτε τὸν καθαρὸν ἀέρα τοῦ Μέλανος Δάσους καὶ ἔζησας πάντοτε τὴν ἀνεξάρτητον ζωὴν τοῦ κυνηγίου καὶ τῶν δασῶν, μὲ ὑποδέχεσαι, μετὰ δέκα ἐξ ἔτη, εἰς τὴν τρώγλην αὐτὴν ἐξ ἐρυθροῦ γρανίτου. Τοῦτο μ' ἐκπλήττει... τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω. Ἀναψε τὴν καπνοσύριγγά σου, Σπέρβερ, καὶ διηγήσου μοι τὰ πάντα.

Ὁ γέρον κυνηγὸς ἐξήγαγε τοῦ βυρσί-νου θυλακίου τὴν μικρὰν καὶ καπνισμένην καπνοσύριγγά του, τὴν ἐπλήρωσε φλεγμα-τικῶς, ἐπέθεσεν ἀνθρακὰ διὰ τῆς χειρός, καί, εἶπεν :

— Ὁ κόραξ, ὁ γύψ, ὁ ἱέραξ, ἀφοῦ γη-ράσουν νὰ κυνηγοῦν εἰς τὰς πεδιάδας, τελειώνουν πάντοτε νὰ κτίζουν τὴν φω-λην τῶν εἰς καμμίαν ὀπὴν βράχου. Ἀ-γάπησα πάντοτε τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὴν ἀνεξάρτητον ζωὴν τοῦ δάσους, εἶνε ἀληθές· ἀλλὰ, παρὰ νὰ διανυκτερεύσω ἐπάνω εἰς ἓνα ὑψηλὸ κλαδί καὶ νὰ εὐ-ρίσκωμαι εἰς τὴν διάθεσιν τῆς χιόνος καὶ τοῦ ἀνέμου, προτιμῶ, εἰς τὸ γῆρας μου, νὰ ἐπανέλθω τὴν νύκτα εἰς τὴν τρώγλην μου αὐτὴν... νὰ πίνω γεμάτα ποτήρια κρασί... νὰ κοκκαλίζω καμμιὰ ἄγρια ὀρ-νιθα καὶ νὰ στεγνώνω τὰ φορέματά μου εἰς τὴν ἐστίαν... Ὁ κόμης τοῦ Νιδέκ ἐκτιμᾷ τὸν γέρο - Σπέρβερ, τὸν ἀρχαῖον

ἱέρακα, τὸν γνήσιον ἀνθρώπον τῶν δα-σῶν. Μίαν ἐσπέραν μὲ συνήντησε καὶ μοῦ εἶπε :

«— Φίλε μου, διατί κυνηγᾷς μόνος; ἔλα νὰ κυνηγήσωμεν μαζί. Ἐχεις καλὴν μύτη καὶ καλὰ ποδάρια. Καλὰ λοιπὸν, κυνή-γησε ὅσον θέλεις, ἀφοῦ σοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀδειάν μου, διότι ἐγὼ εἰμαι ὁ ἀετὸς τοῦ βουνοῦ, ὀνομάζομαι Νιδέκ.»

Ὁ Σπέρβερ ἐσίγησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, εἶτα ἐπανάλαθεν :

— Ἡ πρότασις μοῦ ἤρесе. Κυνη-γῶ πάντοτε ὡς καὶ πρῶτα, καὶ πίνω ἡσυχὰ μὲ κανένα φίλον φιάλην ρουδε-σχήμῃ ἢ...

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἰσχυρά τις ὥθησις ἐσάλευσε τὴν θύραν. Ὁ Σπέρβερ διέκοψε τὴν διήγησίν του ἀκροαζόμενος.

Ἐπεται συνέχεια.

ΑΝΤ. Φ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ

Διήγημα

[Τέλος]

«Τὴν ὠδήγησα εἰς τὸ Γαλλικὸν μελό-δραμα καὶ εἰς τὸ Ἰταλικόν.

«Ὁφείλω νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ εὕρῃ τις ὀργανισμὸν ἐπιδεκτικώ-τερον καλοῦ τῆς κόρης ἐκείνης· ἐννοεῖ τὰ πάντα· ἀνευ παιδεύσεως, διότι ἡ ἐκπαί-δευσις αὐτῆς πολὺ ἀπείχε τοῦ νὰ εἶνε τελεία μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας μου, δὲν ἠπατάτο ὅμως εἰς τίποτε. Οὐδεμίᾳ διαθέσει τῆς ψυχῆς τῆς ἐφάνετο κοινή, ἢ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν προετίμα, ἦτο πάν-τοτε ἔργον μεγάλου ζωγράφου, τὸ κό-σμημα, τὸ ὅποιον ἐξέλεγεν, ἦτο καλλιτέ-χνημα.

«Ὅτε μετεβρίνομεν εἰς τὸ θέατρον, τι ἐν αὐτῇ συνέβαιεν ἦτο ἄξιον ἰδιαιτέρως μελέτης.

«Ἀπὸ τοῦ πρώτου φθόγγου μέχρι τοῦ τελευταίου ἔμενον ἀκίνητος, προσηλωμέ-νους ἔχουσιν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

«Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς μόνον ἐκινεῖτο καὶ ἡ καρδία τῆς βιαίως ἐπάλλεν.

«Ἐνίοτε δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν πα-ρειῶν τῆς, ἢ χεῖρ τῆς ἐζήτει τὴν ἰδικὴν μου καὶ τὴν ἐσφιγγε βιαίως.

«Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παραστάσεως ἐπύρεσεν.

«Δὶς ἡ συγκίνησις αὐτῆς ὑπερέβη πᾶν ὄριον, ὅτε ἤκουσε τὴν Νόρμαν καὶ τὴν Φα-βορίταν, ὑπέστη δὲ τὴν βράχυνον αὐτὴν ἀνευ λυγμῶν.

«Ματαίως προσεπάθουν νὰ τὴν πείσω νὰ ἀπέλθωμεν τοῦ θεάτρου, ὅτε συνήρ-χετο εἰς ἑαυτήν, ἐρρίπτετο ἐπὶ τοῦ προσ-θίου τοῦ θεωρείου, καὶ συνεταράσσετο ὁ-λόκληρος ὑπὸ τὴν ἐπίρροιν τῆς μου-σικῆς.

«Λίαν ἐνδιεφερόμενη παρατηρῶν τὴν πρωτότυπον ταύτην φύσιν, ἥτις εἶχεν ἀμε-σον σχέσιν πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὴν ποίη-

σιν· πολλάκις τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα μὲ καθίστων μανιώδη.

«Μετὰ τὸ θέατρον, ἡ Πασιτά, ἐπανερ-χομένη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐλάμβανε τὴν κιθάραν τῆς καὶ διὰ τοῦ θαυμασίου ἐκεῖνου μνημονικῶς, διὰ τοῦ ὁποίου ἦτο πεποικισμένη, ἐμελεπεν ἅπαντα τὰ κατα-πλήξαντα αὐτὴν τεμάχια.

«Ἐπήρχετο καὶ στιγμὴ, καθ' ἣν προσε-πάθει νὰ συνεχίσῃ δι' ἐνὸς τῶν τεμαχίων ἐκεῖνων τὴν μελωδίαν, ἥς ἐζήτει τὸ τέ-λος· δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ τὸ κατορθώσῃ ποτέ, διήρχετο δὲ τότε ὁλόκληρον τὴν νύκτα κλαίουσα.

«Ἐδίδαξα αὐτῇ τὴν μουσικὴν, ἐλπί-ζων ὅτι δι' αὐτῆς ἤθελεν ἴσως δυννηθῇ νὰ συμπληρώσῃ τὴν μελωδίαν ἐκείνην· ἔδο-κίμασεν· ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς καταπλη-κτικὰς προσοῦς τῆς εὐρίσκετο πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἀπελπίζετο δὲ οὐδὲν ἐξευρίσκουσα.

«Ἐξηστῆνε ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ· ἀλλ' ὅσον ἡ ἀσθένεια προσχώρει, τοσοῦτον τὸ πνεῦμα τῆς Πασιτᾶς ἐπληροῦτο ἐντυπώσεων.

«Ἡδυνάτουν νὰ σκεφθῶ τι.

«Προσεκάλεσα τοὺς ἐπιφανεστέρους τῶν μουσικῶν συνθετῶν, καὶ ὑπέβαλλα αὐτοῖς πρὸς ἐξέτασιν τὴν ἀρχὴν τῆς μελωδίας ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἐτραγώδει ἡ Πασιτά, παρακαλέσας αὐτοὺς συγχρόνως νὰ ἀπο-περατώσωσιν αὐτήν. Ἐγραψαν πάντες διάφορον τέλος, τὸ ὅποιον ἐξετέλεσαν εἰς ἐπήκοον τῆς δυστυχῆς Πασιτᾶς, ἥτις ἐκίνει ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν λέ-γουσα :

«— Δὲν εἶν' αὐτό...

«Δὲν ἐκοιμᾶτο πλέον, δὲν ἔτρωγε, δὲν ἐξήρχετο. Ἐπεσε κλινῆρης, βλέπων δ' ἐγὼ ὅτι τὸ πᾶν διέφευγεν ἀνεπιστρεπτὶ ἐπέι-σθην ὅτι θ' ἀπέθνησκεν.

«Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Βενιαμίν, ἠθέλησα νὰ παλαίσω ἐπὶ δι' ἐνὸς φαρμάκου, διὰ μιᾶς τελευταίας ψυχα-γωγίας.

«Τὸ ἔαρ ἐπανῆλθεν· ἐνοικίασα ἐν τῇ Βαρέννῃ θελκτικὴν οἰκίαν, κειμένην παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Μάρνου.

«Ὡδήγησα ἐκεῖ τὴν Πασιτά.

«Τῇ παρεχώρησα δωμάτιον, τὸ ὅποιον ἔβλεπε πρὸς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπὶ τῶν ζω-γραφικῶν κήπων, δι' ὧν ὁ Μάρνος ἦτο ἐ-στολισμένος.

«Καθ' ἐσπέραν ἔμενον πλησίον τῆς ἑως ὅτου ἀπεκοιμᾶτο, πλὴν πολὺ ἀργά.

«Μίαν ἐσπέραν, μόλις εἶχον ἀποσυρθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εἰσῆλθεν αἰφνης ἡ θαλαμηπόλος, ἥτις ἐκοιμᾶτο πλησίον τῆς, τεταραγμένη καὶ λέγουσά μοι νὰ τρέξω ἀμέσως.

«Ἐτρεξά εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Πα-σιτᾶς.

«Εὗρον αὐτὴν μὲ τὸ ὑποκάμισον, μὲ κόμην λευκωμένην καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ κε-κλιμένην ἐξω τοῦ παραθύρου.

«— Τί κάμνεις αὐτοῦ ; τῇ εἶπον.

«— Σιωπῇ, μοὶ λέγει, τὴν ἤκουσα.

«Τὸ πρόσωπον τῆς δυστυχῆς κόρης ἠκτινοβόλει.

«— Τί ἤκουσες ;